

14.května 1990

číslo 18.

QUO VADIS, OBLASTNÍ DIVADLO ?

Jak už samotná pololatinská formule nastiňuje, téma, které jsem uznal za vhodné nadhodit veřejnosti k posouzení, patří ke kategorii velmi závažných problémů, neboť se přímo dotýká všech kulturně žijících lidí. Nebýt sametové revoluce - z listopadu loňského roku, plynula by zřejmě veškerá činnost divadel lokalizovaných v menších městech nadále poklidným tempem až do vybudování komunismu a nebylo by nutno brát v potaz následující - a přiznám se, že zatím jen hypotetické - prognózy. Stát by neustále dotoval finančními injekcemi i ta divadla, která by nebyla schopna vykazovat se ani těmi nejnepatrnějšími ekonomickými výsledky, jen aby okolní nepřátelský svět přesvědčil o vysoké kulturní úrovni socialistického občana. Zrušení i toho nejposlednějšího divadla vůbec nepřipadalo v úvahu protože co by tomu proboha řekli naši ideologičtí odpůrci? Jak bychom pak chtěli obhájit zkvalitňování kulturního vyžití občanů? Dá se předpokládat, že kdyby došlo za socialismu k likvidaci i úplně nepodstatných kulturních stánků, dala by se na Západě do pohybu obrovská kampan napadající protikulturní politiku tehdejších komunistických představitelů moci. Nebyly to tedy ekonomické pohnutky, které nutily vládu otevírat štědrě státní pokladny neprosperujícím divadlům, nýbrž stimuly ryze politické. Ze strany našich "kapitalistických" sousedů pak představovala permanentní hrozba štvavou kampaní jistou formu ekonomického nátlaku vyvolaného ovšem nepružnou reakcí tuzemských orgánů, čili jakýsi "autonátlak". Po 17. listopadu nastala paradoxní situace. Umělci / zpočátku převážně herci pražských divadel / dokázali s pomocí studentů a pak i dělníků změnit společensko-politické klima v ČSSR, což se muselo zpětně promítnout i do jejich života, přičemž se nedá říct, že by se jednalo vždycky o průměty pozitivní. Polopate řečeno: mnozí umělci si defacto pod sebou podřezali větev. Veškeré politické motivy, které zaručovaly finanční podporu všem divadlům bez rozdílu, totiž padly spolu s Jakešovým vedením, takže jediným určujícím faktorem pro podporu divadel státem zůstaly ony podmínky hospodářské. A právě v tomto okamžiku se začaly jednotlivé scény diferencovat zejména podle regionálního hlediska a z něj vyplývajících ekonomických předpokladů. Nejdále od totálního krachu se nachází pochopitelně "kamenná" pražská divadla zvukných jmen / Národní, Na Vinohradech, E.F. Buriana, Semafor apod. / - tedy základny těch herců, kteří poprvé otevřeně vystoupili proti tehdejšímu režimu ať už podpisem "Několika vět či přímou účastí na demonstracích v listopadu. Naskytá se docela drzá invetiva: uvědomovali si tito "protagonisté revoluce" již při svém zapojení do protikomunistického hnutí, že jejich zisků ani pracovního prostře-
dí se případné změny nedotknou a že na jejich angažovanost doplatí především umělci z oblastí, kde je umění popelkou, kteří se nechali zatáhnout do hazardu se základními jistotami člověka. Pražští herci mohou své budoucí sociální zabezpečení odvozovat především z možnosti "přivydělat" si při natáčení filmů nebo v rozhlasových studiích, kterážto příležitost se členům mimopražských divadel nabízí jen v omezené míře a to už vůbec nemluví o hercích divadel oblastních. Dalším faktem hovořícím pro budoucí prosperitu pražských činoherních a vlastně i operních scén je ona kulturní vyspělost velkoměstského obyvatelstva, která se nedá srovnávat s vyspělostí obyvatelstva menších měst či dokonce vesnic. Protože by některý z vřetacných čtenářů mohl nabyt dojmu, že se na tomto místě dopouštím

zjednodušování složitých relací venkova a města, chtěl bych připustit jedno: vzhledem k obšírnosti hlavní problematiky, k níž se hodlám brzy dopracovat /viz. nadpis/, asimiloval jsem určitý rys zobecnění, abych se zbytečně nevzdaloval původnímu záměru. Přesto se vynasnažím v kostce dokázat, že je to právě pražská populace, která představuje jako celek špičku vzdělanosti i kulturní úrovně naší vlasti. Zažilháme-li maličko do historie, vidíme Prahu jako centrum, jako jediné ústředí politického dění, jak za Českého království, tak za Rakousko-Uherska i CSR. Důvody proč tomu tak bylo a patrně ještě dlouho bude, lze nalézt ve velkém nahromadění lidských jedinců na malém prostoru. Tato síla umožňuje v případě nespokojenosti účinně působit na tamější vládní aparát, který se automaticky dostává do úzkých, jelikož není schopen postřílet takovou hordu protestujících. K přímo čítankovým událostem došlo minulý rok v Rumunsku, kde Bukurešť rovněž počtem obyvatel dalece převyšuje jiná rumunská města. Ačkoli celá revoluce vypukla atypicky v Temešváru, nakonec se stejně o jejím osudu rozhodlo právě v Bukurešti. Ceaușescu se tam pokusil vyvrátit to, co tedy zrovna dokazují a jak jsme se díky ČST mohli hezky přesvědčit, zůstalo jen u pokusu. Patrně si dost dobře neuvažil, že přestože se vraždící účinnost palných zbraní díky rozvoji techniky v posledních desetiletích zněkolikanásobila, vzrostl za stejnou dobu geometrickou řadou i počet obyvatel Bukurešti, takže se proti předchozím revolucím vlastně nic nezměnilo. Názorný příklad skutečně potvrdil oprávněnost tvrzení, že pokud sídlí vládní orgány ve městech s největším počtem obyvatel, stávají se tato města středisky, v nichž se sbíhají nitky vnitrostátní i zahraniční politiky a poněvadž umění reflektuje politické rozložení sil a zpětně působí na aktivitu politických činitelů, jsou i centry kulturními. Obyvatelé se tak stávají oproti ostatním lidem většími podílíky správy státu a samozřejmě v kontextu s tímto posláním mají daleko vřelejší vztah k umění rozličných žánrů, než často jednostranně zaměření obyvatelé jiných míst. Jestliže tedy D. Kolářová sebevědomě prohlašuje, že nastala doba, kdy si budou herci své publikum vybírat, nedá se tomuto výroku nic vytknout, protože Kolářová má na mysli obecnost pražské. Její prohlášení člověk snadno pochopí, uvědomí-li si přítomnost takových diváků v hledišti, jímž je obsah hry stejně jako výkony jednotlivých aktérů naprosto lhostejný a návštěvu divadla berou jen jako odskočení si od svých nákupů. Bohužel pozice oblastních divadel je v tomto směru diametrálně odlišná. Vycházíme-li z toho, co už bylo předznamenáno, můžeme snadno vydedukovat, jaké škody těmto divadlům napáchal zpočátku vpád filmu, pak televize a nakonec videa. Návštěvníci divadel se rekrutovali hlavně z "vyšších společenských vrstev" a opět jim většinou nešlo o umělecký prožitek, ale spíše o to, ukázat se mezi stejnými snoby jako jsou oni, předvést své nové šaty, upevnit si pocit náležitosti k provinční smetánce a prohodit pár naučených žvástů nad shlédnutým kusem ve společnosti stejně postižených. Je snad zbytečné dodávat, že tito návštěvníci většinou patřili k členstvu všemocné KSČ a proto za nynějších podmínek zaujali vůči hercům a divadlům jednoznačně negativní stanoviska/ pokud nepřehodnotili své politické postoje nebo nepřevlékli kabáty s puntíkářskou důsledností/. Shrňme-li uvedené poznatky, nedospějeme k žádným radostným zjištěním ohledně budoucnosti oblastních divadelních scén. Největší ránou bude jistě ono již diskutované omezení státních subvencí, dále úbytek "příznivců" z řad komunistů, rostoucí vliv videoprogramů a také zvýšená aktivita finančně silnějších divadel, která mohou požadovat nižší sumy za vystoupení a tím získávat "štace" na úkor divadel slabších. S ekonomickou labilitou těsně souvisí odliv herců, dramaturgů, režisérů atd. Pro mnohá méně významná divadla samet revoluce zhrubl a vyhlídky na překonání krize jsou v nedohlednu. Přesto bych se v příštím čísle pokusil zaměřit na hledání východisek i pro ty na první pohled ke zkáze odsouzené divadelní soubory.

OBRAŇA FILOZOFIE

"Lidstvo málo do dnešní doby možnost seznámit se s celou řadou filozofických směrů..." Toto je snad jediná věta o filozofii v článku P. de Presse, s níž se dá souhlasit. Vše ostatní, co autor statě "Filozofie z hlediska teorie systémů" o filozofii napsal, je s prominutím /ale i bez něho/ bohapustý blábol! Článek je mimo jiné výmluvným důkazem toho, jak vypadá diletantství v praxi. Nechci dál pokračovat v líčení dost podrážděných dojmů, jež mi přečtení P. de Presseovy práce poskytlo a pustím se raději do opravování alespoň základních chyb, jichž se ten nešťastník dopustil /doutám, že ne ve zlém úmyslu/.

Podíváme-li se na celou věc kategoricky, bylo v podstatě usilí P. de Presse naprosto zbytečné. Pokouší se totiž splikovat teorii systémů, tedy nepochybně jeden z mladších vědních oborů na oblast, jež ani při nejlepších snahách nemůže podléhat kritériím vědeckosti. Filozofie totiž není a nemůže být vědou v pravém slova smyslu a to především z toho důvodu, že její poznatky a závěry nelze verifikovat. Nemá smysl tudíž ani hovořit o experimentální či empirické filozofii. Vše se zde odehrává v rovině teoretických spekulací, jež mohou a nemusí být podleženy vědeckým osvojením okolního světa. Filozofické systémy, zejména v antice a vestředověku se často odvolávaly na pozorování vnějšího světa /tedy v tomto případě lze mluvit o verifikovatelnosti/, jenže tyto důkazy z oblasti smyslově vnímané reality vždy tvořily a tvoří jen předpoklady, jakýsi odrazový můstek dalšího filozofického uvažování. Měli-li bychom tedy tento vstupní odstavec shrnout, musíme konstatovat, že filozofie je disciplínou hypotetickou /tzn. nepřináší fakta/, neprovádí empirický výzkum vnějších faktů, nepřináší interpretace či výklad těchto faktů ve formě teorií nebo hypotéz. Opakuji tedy ještě jednou /pro pana P. de Presse zvlášť/: filozofická tvrzení nejsou vědeckými metodami prokazatelné poznatky a tudíž snaha je vědecky vyšetřit musí nutně vést do slepé uličky.

P. de Presse se na samém začátku svého pojednání snaží zpochybnit filozofii jako takovou. Tvrdí, že filozofové považují "svoju vědu" za nejvyšší postavenou, primární. Bohužel se zde autor mylí, neboť v současné době by jen s těžší hledal absolventa filozofie, který by tento názor podporoval. Ale na druhé straně, ať se tomu brání P. de Presse sebevíc, z historického hlediska má filozofie skutečně primární postavení. Vždy teprve a ní se vydělují konkrétní vědní obory /v případě teorie systémů k separaci dochází až po druhé světové válce!/. Historické hledisko však P. de Presse nereflktuje. Zpochybňuje postavení filozofie z hlediska obecnosti, čehož důkazem mají být právě rozvíjející se systémové vědy a uvádí jako příklad i svou analýzu filozofie. Jak krátkozraké! Všem spočívající chyby práce P. de Presse jako takové, jsem v předchozím odstavci naznačil a teď tedy k systémovým vědám. Nehledě na to, že i ony mají svojí původ ve filozofii /ostatně je to na nich více než zřetelné/, můžeme s úspěchem tvrdit, že stanovisko P. de Presse je neudržitelné. Teorie systémů se co do obecnosti nemohou rovnat s filozofií. Vždyť jejich omezení a specializace je dána již jejich názvem: teorie SYSTÉMŮ! Zabývají se tedy systémy a ničím jiným. A bylo by vskutku velmi pochybné tvrdit, že svět okolo nás a my s ním, tedy bytí /lépe řečeno jsoucí/ i nejsoucí, jsou je a jen systémy /ostatně, vznikl by tak nový, dosti jednostranný filozofický názor/. Proto je filozofie záležitostí nejobecnější, neboť jediné ona pojímá bytí i nebytí v celku, což nečiní žádný specializovaný vědní obor.

P. de Presse se dále ohání dosti přízemním argumentem, že není filozofie by v podstatě pro nikoho nic neznamená, že si existenci filozofie neuvědomujeme. Co na to říci? Kdyby si každý člověk uvědomoval a aspoň minimálně se vědomě zabýval filozofií, vypadalo by to na světě jistě mnohem lépe. ~~Takto~~ Takto většina lidí přichází do styku s filozofií nevědomě a její působení si opravdu ani neuvědomí. Ale sám P. de Presse je živoucím důkazem toho, že lidé aspoň v minimální míře filozoficky myslí /vždyť o jiného vykládá ve své práci na filozofické názory?!. /

Každý z nás je tak trochu filozof a lišíme se jen mírou reflexe, jakou jsme schopni použít /reflexí mám zde na mysli "myšlení o myšlení"/. Autora kritizovaného článku též jistě zklame fakt, že každý vědní obor má a řeší svou filozofickou problematiku a v mnoha případech používá i metodu, jež mají svůj původ ve filozofii. Také dneska existují obory a disciplíny, které jsou řešeny jen v rámci filozofie /např. axiologie - viz. dále/. I z toho mála zde uvedeného tedy doufám že dostatečně jasně plyne, že filozofie nemůže zaniknout, než s celým dosavadním lidským věděním.

P. de Press dále konstatuje, že filozofie ještě ani nevyřešila základní problémy, jež si vytýčila. Toto je již zcela chybně sestavené tvrzení. Filozofie si totiž nikdy žádné problémy nevytýčila, ona jen interpretovala skutečnost a odpovídala na otázky. Různá kategorická členění filozofie jsou dílem nedávné doby a jedná se o zcela uměle vytvořenou pomůcku. Myslím, že z odstavce, v němž jsem vysvětlil vztah filozofie a vědy, dostatečně jasně plyne, proč filozofie nemohla a nemůže podat tak přesvědčivé důkazy, jaké po ní P. de Press vyžaduje. Přesto však můžeme říci, že filozofie své problémy vlastně vyřešila a to vždy v rámci daného spekulativního systému. Každý nový filozofický směr, škola a učení tedy přináší nové řešení položených otázek, ale lze říci, že všechny odpovědi předchozích a budoucích filozofických systémů jsou a priori pravdivé /neboť jak chcete dokázat jejich nepravdivost, nepodléhají-li verifikaci?/

Poslední výtku, již P. de Press filozofii učinil, než se pustil do svých teorií, byla, že filozofie "vidí často hlavní význam v obhajobě názorů na věci, o nichž ve skutečnosti vůbec nic neví.../např. co bylo dříve idea nebo hmota/..." Myslím, že předchozí vymezení povahy a obsahu filozofie dalo dostatečnou odpověď i na tuto tezi. Neodpustím si však malou poznámku. P. de Pressem uvedený rozpor o prvotnosti "idee nebo hmoty", lépe a přesněji řečeno vědomí a bytí, se dnes neřeší jen ve filozofii, resp. zde se neřeší již téměř vůbec, ale stal se předmětem právě autorem tolik vychvalovaných konkrétních věd. Podívejme se ku příkladu na psychologii. Zde je tato dichotomie zcela evidentní: na jedné straně tábor, jehož reprezentantem může být např. český psycholog dr. Brychcín, jenž je právě zastáncem systémového přístupu v psychologii, ale přesto nedokáže uspokojivě obhájit své stanovisko a na straně druhé enkláva, ji přesně vystihuje např. Eccles-Popperova teorie, dílo dvou amerických psychologů /Popper je nositelem Nobelovy ceny za psychologii/, která se staví za existenci jakéhosi transcendentna v nás, obvykle označovaného jako duše. Přesto ani ona nepřináší dostatečné důkazy. Kde je tedy pravda? Problém prvotnosti bytí či vědomí se často vynoří i tam, kde jej nejmenší očekáváme: velkou popularitu si získal televizní pořad Okna vesmíru dokorán, skvěle uváděný dr. Grygurem, předním českým astronomem. Jakým žokejem pak pro televizní diváky muselo být zjištění, že tento člověk je věřící, a že si vznik vesmíru nevysvětluje Velkým Třeskem, nýbrž jako počí Všemohoucího, si jistě dovedete představit. Doufám, že tyto dva uvedené příklady a předchozí výklad dostatečně objasňují, v čem se P. de Press mylil.

Po těchto počátečních pohledech filozofii se P. de Press již plně věnuje tématu avizovanému v nadpisu jeho článku - uplatňuje teorii systémů. Jako prioritu třídění filozofických teorií si vybral otázku po smyslu života, z níž podle něj všechny filozofické problémy vycházejí. Svátá prostota! Jak je všeobecně známo lze filozofii /samozřejmě jen v nejbecnější rovině/ rozdělit do tří částí:

1. ontologie - disciplína zabývající se bytím, jakožto i nebytím
2. noetika - /v poslední době označovaná jako gnozeologie/, zabývá se poznáním a poznatelností
3. axiologie - disciplína zabývající se hodnocením a hodnotami. Je do sud pěstována výhradně v rámci filozofie a je to mimo jiné také důvod toho, že nelze plně oddělit estetiku o filozofie, neboť obě disciplíny mají s axiologií co do činění

Přes toto členění však při řešení filozofických otázek musíme mít na zřeteli všechny tyto roviny. A do které z nich zařadit onen nešťastný smysl života? Zde je ~~nutno~~ nutno P. de Presse opravit především v tom, že filozofové se zbývali především smyslem existence lidstva jako takového, jeho předurčením /Platonovo neustálé přibližování se nejvyšší ideí dobra - "hé tū agathū hé ideā", Hegelův celosvětový duch, Anaxagorův Mús, Herakleitův Logos, Descartesův Ratio, Humovo Ego, Kantova Ding an sich, i Marxova objektivní ~~hmota~~ hmota atd./. Je-li pak smysl existence pojmám takovýmto způsobem, lze ho s klidným svědomím zasunout pod křídla ontologie. Smysl života jedince, tak jak jej podává P. de Press, byl filozofy řešen spíše v rámci etiky, která se byla de facto již od samého vzniku filozofie samostatnou disciplínou. Pythagorovo učení o stěhování duší, Platonův spis Politeiá /překládaný jako ústava nebo Stát/ či Aristotelovy spisy Etika Nykomachova či O duši /Peri psychés/ jsou toho dostatečnými důkazy. Při řešení této otázky zaměňuje též P. de Press filozofii mnohdy s teologií či s teleologií /řecké slovo "teleos" znamená cíl/ a dopouští řady dalších nepřesností.

Na tomto místě končím s kritikou článku P. de Presse Filozofie z hliska teorie systémů. Mohl bych kritizovat dále, jenže to bych popsal dalších deset stran a to by mi v redakci ID nevzali. Nechci se také zeplést do sítí teorií systémů, neboť v tomto ohledu nejsem dostatečně erudován a nechci udělat tutéž chybu co P. de Press. Následuje tedy jen pár poznámek obecnějšího rázu. Snaha o diskvalifikaci filozofie není v dějinách ničím ojedinělým. Posledním velkým pokusem vyškrtnout název této discipliny ze slovníku lidstva byla na začátku 19. století Francouzem Augustem Comtem vyhlášený pozitivismus a jeho klasifikace věd /Comte mimo jiné považujeme za zakladatele sociologie/. V podstatě lze nalézt analogii mezi Comtovým a P. de Pressovým stanoviskem: filozofie nepodává pozitivní, tedy ověřitelné výsledky. Comt si však neuvědomil dosti zásadní věc a to, že odvrhuje filozofii jménem filozofie, neboť pozitivismus byl po celé 19. století a ještě na začátku století 20. vůdčím filozofickým směrem /u nás patřil k jeho stoupencům např. Masaryk/. I to je myslím důkaz toho, že filozofii prostě odstranit nelze, protože se jedná o jakýsi jednotící princip všech existujících vědních oborů. Došlo totiž a vše nasvědčuje tomu, že nadále bude docházet k tak obrovské specializaci jednotlivých věd, že snaha o jejich sjednocení a nalezení aspoň minimálně platných obecných pravidel je marná. A právě v tom spočívá úkol filozofie. Samozřejmě, že i ona čerpá z poznatků konkrétních vědních oborů, ale sama je jako obecná disciplína překračuje. A s tím se museli smířit větší myslitelé než je P. de Press. Nedá se proti tomu totiž vůbec nic dělat.

18. číslo I.D. svedlo dohromady tyto spoluautory: Atari, Mládě, Horst, Moták, J.M.C.

Upozornění: Prosíme vážené dopisovatele, aby propříště nezasílali články hemžící se snůškami nejapností. V rámci našeho ilegálně-demokratického přístupu jsme je totiž nuceni zveřejňovat v plném znění. Prosíme též jiné dopisovatele, aby pokud se jim zdá stát uhozená, polemizovali s jejím autorem na privátní úrovni a ne na stranách I.D. Pak to vypadá, že vyjde x-té číslo, v němž je rozcupováno 90% obsahu x-1 čísla. Ať si, prosím, takoví "cupovatelé" uvědomí, že tím znehožňují naše poctivé úsilí.
Děkujeme

jménem bezejmenného kolektivu přepisovaček
předseda nezávislé odborové organizace

J.M.C.

V E S M Í R N Ě

... Existuje něco tam venku ?
A pokud ano, mají paprskomety ?
/W.Allen/

F L O T I L Y   Ů T O Č Í

Nemůžeme k tomu již mlčet, ano, létající koule, podšálky atd., létají už i nad Buchlovem. Nehodláme se v této stati zabývat technickými problémy, natož vůbec výskyt mimozemšťanů zpochybňovat. Rozhodující otázkou je - chtějí nás zotročit, zlikvidovat nebo ... nic ?

Odpověď je nasnadě / nebo někde poblíž / : Je naprosto jasné, že existuje jediná, ta poslední - nic.

Proč nás nepřepadnou, proč nezotročí ? Protože by to už dávno udělali. My, pozemšťané, trpíme naprostým egocentrismem. Jestliže cizinci mají možnost dostat se k nám / a to patrně bez vstupního víza !/, mají stejnou šanci dostat se i na spoustu jiných míst. Pochybujeme, že by brali zápas JICH a NÁS jako stěžejní. Pokud jim něco chybí, je to velikášství. Až budete nějaký čas cestovat mezi hvězdami, sami se této vlastnosti zbavíte. Pro začátek se po nocích procházejte z Veselí do Zlína a zpátky.

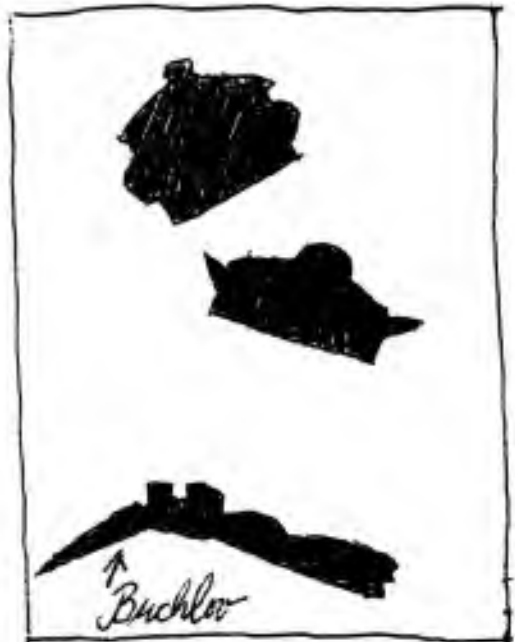
Na druhou stranu jim určitě nechybí praktičnost. Těžko od nich čekat, že se budou půl dne dloubat párátkem v zubech / pokud párátko znají / a vystrkovat tykadla k televizi. Jako praktické nestvůry by při záměru likvidace nebo zotročení postupovali rychle. Nechat po celá léta chátrat jinak celkem pěknou planetu s intenzitou rostoucí geometrickou řadou, dívat se na to, jak se levná a úplatná pracovní síla mění vlastním přičiněním v bezmocné kupičky levotočivých bílkovin, dokáže jen neotrokář a neútočník. Nehledě na to, že bychom jim teď už chutnali po olovu.

Proč nám nepomohou ? V tomto případě platí stejné odůvodnění jako shora, doplněné příslovím o hovnu a dloubání holí do něj a zcela doložené pravými důvody zdola.

Proč nic ?

Pokud by opice v zoologické zahradě byla dost chytrá, ppzná, že návštěvníci ji nechtějí zabít nebo využít k louskání ořechů ani ji odvést do školy a naučit azbuku, kterou se stejně v Africe nedorozumí.

My máme místo mříží prostory nízkého tlaku a minimálních teplot, sytě modré, poseté barevnými tečkami hvězd.

Žánrový snímek z Buchlovic těchto dnů pořízený pohotovým fotoreportérem K.

Musí to být skutečně zážitek a vedoucí turistické kanceláře ZEMITURIST má jistě pěkně namaštěnou kapsu. Skutečně se taková atrakce nedá popsat. Kulhající přírůstek /kterému chybí jeden rozměr, protože jako subjekt i objekt vezmeme člověka/ by vypadal takto :

Nahlížíme do nesmyslné krabice, v níž je natěsnáno asi 15 lidí. Žena má na každém vlase závažíčko a místo šatů je pokryta k sobě zadržovanými nebozezy. Právě si sedla do latoru s horkou vodou a tváří se, že jí to strašně baví. Muž má nohu za hlavou a nevzrušeně si trhá chloupky z podpaží. Mládě tluče kladivem rodiče do prstů. Za odměnu si může obrousit kolena struhadlem. Babička svázaná do kozelce hraje na ukulele. Je to elektrofonické ukulele, burácející bedny jí hřmí do uší. Dědeček jde spát a tak se pověsí plnovousem za lustr. Občas sklapne zedá a když se narovná, jako by bylo znovu vytapetováno. Kotrmelci vcházejí další rodina. Různými částmi těla je k sobě přišitá ...

Tak by se dalo pokračovat, ovšem skutečný pohled je daleko širší. Je možné spatřit procesy vyšší, jako třeba ty, když polovina lidstva si vytrhá levé obočí a pak se zahrabe po krk do banna a tak.

A to ještě nic není. Představte si nepředstavitelné. Místo popisovaných lidí jde o bytosti podobné srostlici automonilového výfuku a kanálové mřížky. Nebo to vypadá jako bublající pudink ve skleněném bažantu.

No, nestálo by vám za pár chechtáků do takové ZOO zaletět ? A proč do toho safari zasahovat, je tak vzácné.

Nakonec jen dvě poznámky. Bylo by třeba stěžovat si na nejvyšších mimozemských místech, aby zpřísnili donášení alkoholu do rezervace. Dochází pak k odtajňování opilých mimozemšťanů, kteří se nechávají vidět, mnohdy i přímo zasahují do života v této chráněné mírné oblasti. Vzpomeňme jen záhadně zmizelý obsah nádrže v bratislavském Slovnaftu. Na stěně zbyl jen vypálený nápis H_2SO_4 , jsi od mý milý, budu ťa piť ... Nebo případ pokusu o znásilnění, kdy boršickou studentku pronásledoval ve čtyři hodiny ráno zdivočelý smeták.

Je zřejmé, že mimozemšťané ještě úplně nechápou význam našeho konání. Proto je nepochopitelný jejich zájem o země demokratické. Vzpomeňte jen vlnu létajících talířů u nás v šedesátých letech, nyní se zvýšil turistický ruch již dva měsíce po převratu.

Možná se jim svobodné země zdají barvitější a je fakt, že v nich dívky nosí vykrojenější plavky, ale víc absurdní legrace je přece v kruté stagnaci. Co bychom za to dali, vrátit se zpátky a na celé kolo se smát, obehnání pořádně nadupaným silovým polem.

/Moták/

OPRAVA - na straně 10 minulého čísla ID si laskavě opravte na řádku 12 - namísto "nejasnostech" má být "nejapnostech"

FEJETON : NA AKTUÁLNÍ TÉMA

Jsem zhnusen, roztpčen, pobouřen, je mi špatně, k blití !
 Divíš se, co mě uvedlo do takové nálady ? Řeknu ti to. Rád!
 Musím si už konečně ulevit. A domnívám se, že ani ty nezůstaneš
 chladným. Cože mě tak žere? Žere mě věc, o níž se stále a STALÉ mluví,
 píše, kritizuje se, tisíce nás přichází o rozum a o nervy jen při zasle-
 chnutí tématu tohoto problému. Je to situace na nástupišťích autobusů
 v UH a v Brně. Ohrnuješ nos? Tvrdíš, že jsem měkký ? Ba ne. Víme všichni,
 jak to vypadá. v pondělí v 6.00, v 6.30, v 8.15 v UH a podobně ve čtvrtek
 či pátek v Brně /12.30, 13.30, 16.30 atd./ I ty jsi častokrát bojo-
 val v těsném, fanatickém davu o holý život, sralo tě, že ti hajzlové vepře-
 du ještě před chvílí nebyli, že jsi právě první na koho nevyšlo sedadlo,
 že ten kretén řidič tě buzeruje kvůli průkazce a vyhodí tě z místa. Du-
 sil jsi se v nacpaném buse nedostatkem jakéhokoliv plynu, křečovitě ses
 držel souseda v zatačkách a srdce ti vynechávalo při pohledu na proti-
 jedoucí Tatru za kaskadérského předjíždění a nakonec jsi vypadl v cílo-
 vé stanici polomrtev, ochuzen o tisíce nervových buňek, prosycen hnílob-
 nými parami rozkládajícího se davu. Již dávno jsem přišel na trpký pozna-
 tek, že Hradišťáci jsou svině. Jenže to mi nestačí. A jelikož dopravní pod-
 niky nejsou schopny situaci nikterak uspokojivě vyřešit, předkládám zde
 svůj epochální návrh.

Ideově se přidržuje osvědčeného a v UH tak často opomíjeného
 principu "řada". Na nástupišti se budou cestující řadit do koridoru o
 šířce 90 cm, který bude ohraničen 5 metrovým vodním příkopem a obehnán
 ostnatým drátem, kterým bude procházet proud 380 V. Každý jedinec obdrží
 v tomto prostoru dýku, kterou může trestat předbíhající se cestující.
 Na dodržování těchto zásad bude dohlížet komando libyjských vojáků, kte-
 ré pomocí svých samopalů zjedná pořádek. Autobus bude mít odklápěcí stě-
 ny i střechu pro ulehčení nastupování i vystupování. Komu bude za jízdy
 špatně, neprodleně to oznámí zvolenému OF daného busu, které zajistí li-
 kvidaci dané osoby postižené slabostí. Po příjezdu do cílové stanice se
 uskuteční lynč řidiče a osob podezřelých z podřívání autority vydaného
 nařízení. Toto bude platit za dva týdny od otisknutí v tomto listu. A to
 do té doby, než se začnou Hradišťáci zase chovat jako inteligentní lidé
 a přestanou si hrát na nejlepší - v celém státě, dokud neprojeví špetku
 kulturního chování při obtížném cestování mezi UH a Brnem. Anebo do té
 doby, než v ony kritické dny nebude pro každého cestujícího k dispozici
 jeden prázdný autobus vybavený vším komfortem a luxusem. Cestování ZDAR !!

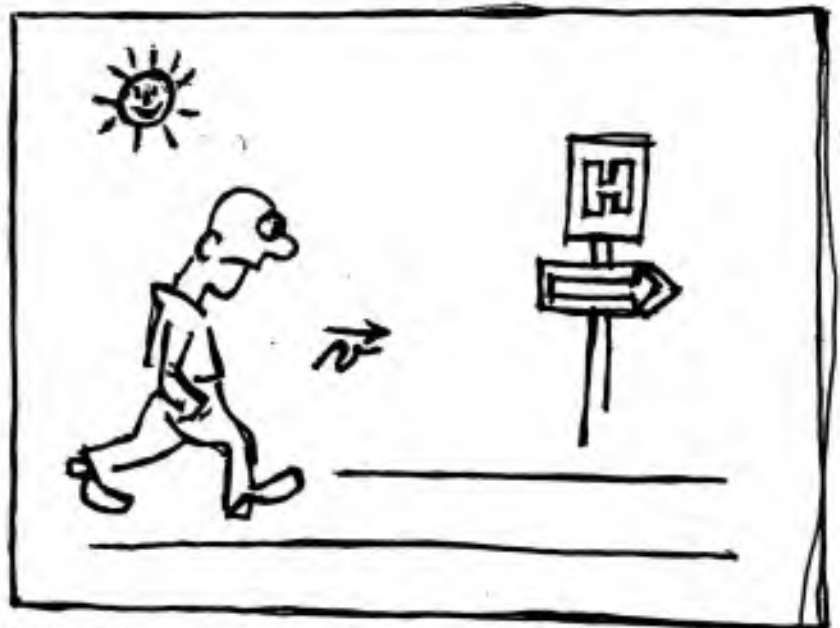
KAMIL MLÁDĚ

PODÍVEJ, BOŽKA, TEN TVŮJ STARY JENOM KVETE...

AM

RCG - metoda "RETÁZOK
ČEZ GULE".

Pozn. aut.